

[Landbrugsministeren]

end det oprindelige forslag, og det synes jeg er rigtigt.

Så bebrejder hr. Arentoft mig meget, at jeg ikke er kommet i samråd. Dertil vil jeg gerne sige, at det er ikke ministeren, der bestemmer, om der skal være samråd eller ej, og jeg er ikke blevet kaldt til noget samråd, som jeg ikke er kommet til, og der er ikke blevet stillet noget spørgsmål, jeg ikke har svaret på, så jeg synes, hr. Arentoft kunne have sparet sig denne bebrejdelse mod mig. Det må være udvalget, der ikke har bedt mig komme, for man kan altid få mig til samråd, det er helt oplagt.

Så forstod jeg, at det, man især havde været bekymret over, var 300 m grænsen, og jeg kunne forstå på hr. Arentoft, at det var en vurdering af, hvor denne 300 m grænse var i naturen. Men så vidt jeg kan se, har oppositionen stillet et ændringsforslag, der går på 100 m, og problemet med at få fastlagt grænsen i naturen er vel det samme, om det er 100 m eller 300 m, man taler om; derfor kan jeg ikke se, at der er den fantastisk store principielle forskel her. Jeg kan i øvrigt gøre opmærksom på, at de grønne organisationer oprindeligt ønskede 500 m. Der har altså været stillet forslag om 100 m og 500 m; jeg har fra starten lagt mig på de 300 m, og det synes jeg er et rimeligt kompromis.

Spørgsmålet om de 16-18-årige blev drøftet under førstebehandlingen, og jeg gav udtryk for, at der også her var fremsat forskellige ønsker. Nogle har ønsket, at overhovedet ingen skulle jage, før de blev 18 år. Andre mente, at de 16-årige skulle have ret til at gå på jagt uden videre, når de havde fået deres jagttegn. Jeg har gjort opmærksom på, at jeg har fået henvendelser fra forældre, der følte, at selv om deres børn gik i ungdomsskole og fik et jagttegn, var det måske lige lovlig tidligt at sende dem ud med et jagtgevær alene. De følte sig egentlig mere trygge, hvis der var nogle stykker, der gik på jagt sammen, indtil de fik lidt erfaring. Man kan sige, at de har det teoretiske grundlag i orden, og så får de altså lidt praktisk erfaring, inden de kan gå helt alene. Jeg kan ikke se, at det skulle være et forslag, der kunne sætte folkettingen på den anden ende, at man har efterkommet nogle ønsker hos nogle forældre, der har været lidt bekymrede over, at deres børn skulle ud med et jagtgevær, fra de var 16 år,

uanset at de havde taget jagttegnet. Jeg synes altså, det er et meget beskedent forslag.

Med hensyn til motorbådsjagten vil jeg gerne sige, at jeg agter at tale med vildtforvaltningsrådet om de ting, jeg foretager mig, når jeg skal forvalte loven. Jeg har set, at man har kritiseret, at vildtforvaltningsrådet ikke har været spurgt om alle ændringsforslagene her – det mener jeg nu i øvrigt det har været. Folketinget har lov til at tage sine egne beslutninger uden at spørge, men som minister vil jeg naturligvis rådføre mig med de rådgivende organer, jeg har, inden jeg skal disponere.

Jeg tror ikke, jeg skal komme med yderligere kommentarer ud over at sige, at jeg er tilfreds med, at der er et bredt flertal i folkettingen for at tage mere hensyn til de arter, der har været mest truet, og jeg vil også godt sige, at jeg må tage afstand fra hr. Arentofts udtalelse om, at jægere ikke blot er blodtørstige. Jeg ville aldrig give udtryk for, at de skulle være det.

Knud Østergaard (KF):

Ministeren bragte selv ordet tone ind, og jeg synes, at ministeren gav et udmærket eksempel på tone. Hvis man lyttede til ministeren, var man klar over, at han ikke var til at rokke på nogen områder, og det er jo det, vi beklager.

Når ministeren taler om det brede flertal, er der tale om et smalt flertal, og der er tale om, at man for første gang har gjort jagtloven politisk. Det gik jo også op for os, da hr. Gade talte. Han taler om et historisk forlig mellem SF og det radikale venstre.

Ministeren gav udtryk for, at han havde imødekommet os på en række områder. Jeg vil hellere udtrykke det sådan, at vi har stillet gratis arbejdskraft til rådighed for ministeren og givet ham en saglighed, som han ikke selv kunne finde nogen steder ved behandlingen af det område, vi har diskuteret her. Da vi kom til den allersidste, afgørende dag, den allersidste forhandling i udvalget, var det jo netop ministerens fravær, der gjorde, at vi ikke kunne få den behandling, som vi ønskede, og det er på den baggrund, jeg har bedt om, at vi får en udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling. Jeg er klar over, at den kan finde sted hurtigt; den kan måske foregå i et sådant tempo, at vi ikke er i stand